ECLI:LV:ZRT:2020:0226.11210023517.1.S
Krimināllieta Nr. 11210023517
Lietvedības Nr. K73-0305-20/33

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Jēkabpilī 2020. gada 26. februārī

Zemgales rajona tiesa,
tiesnese Lilita Bārbale,
piedaloties prokuroram Jānim Butleram,
aizstāvei Dzintrai Zoldnerei,

izskatīja atklātā tiesas sēdē krimināllietu /pers. B/, personas kods /personas kods/, un /pers. C/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā pēc Krimināllikuma 125. panta otrās daļas 5. punkta.

Aprakstošā daļa

/pers. B/ un /pers. C/ personu grupā tīši nodarīja smagus miesas bojājumus.

2017. gada 4. martā /pers. B/ un /pers. C/, būdami alkohola reibumā, personu grupā, vienojās doties uz Jēkabpili, /adrese/, lai noskaidrotu viņiem iepriekš pazudušo mantu pazušanas apstākļus. 2017. gada 4. martā ap plkst. 13.40, ierodoties /adrese/ /pers. C/ palika ārpusē pie mājas, bet /pers. B/, ienākot dzīvoklī, tīši iesita ar dūri /pers. D/ pa seju, ka rezultātā viņš nokrita uz grīdas, pēc kā /pers. B/, tīši ne mazāk kā četras reizes ar kāju iespēra uz zemes guļošajam /pers. D/ pa vēderu un kreiso sānu ribu rajonā. Pēc kā /pers. D/ piecēlās un izskrēja no dzīvokļa uz mājas pagalmu pie grāvja, kur viņam guļot uz zemes, /pers. B/ un /pers. C/ ar tiešu nodomu nodarīt miesas bojājumus, personu grupā, tīši, ar rokām un kājām izdarīja pirmstiesas izmeklēšanā nenoskaidrotu skaitu sitienu pa galvu un ķermeni, izdarot ne mazāk kā desmit sitienus. Pēc kā /pers. D/ atrodoties pie mājas /adrese/ ieejas lieveņa, /pers. C/ viņam iespēra pa kājām, kā rezultātā viņš nokrita uz zemes. Pēc kā, turpinot savas noziedzīgās darbības, /pers. B/ un /pers. C/ tīši, ar rokām un kājām izdarīja pirmstiesas izmeklēšanā nenoskaidrotu skaitu sitienu pa galvu un ķermeni, izdarot ne mazāk kā desmit sitienus. Turpinot savas noziedzīgās darbības, /pers. C/ tīši, ne mazāk kā divas reizes, ar visu ķermeņa svaru ar abām kājām uzlēca uz /pers. D/ ķermeņa ribu rajonā, kurš gulēja uz zemes pie mājas lieveņa.

Tādā veidā ar savām darbībām /pers. B/ un /pers. C/ personu grupā nodarīja /pers. D/ tīšus smagus miesas bojājumus, kas bīstami dzīvībai – galvas un krūšu kurvja sasitumu, kreisās puses 4. – 10. ribu lūzumus pa mugurējo paduses līniju ar fragmentu dislokāciju un 7. – 11. ribu lūzumus pa piemugurkaula līniju, labās puses 10. ribas lūzumu pa lāpstiņas līniju, abpusēju hemopneimotoraksu, zemādas emfizēmu, plaušu kontūziju.

Ar šādām darbībām /pers. B/ un /pers. C/ izdarīja noziedzīgu nodarījumu, kas paredzēts Krimināllikuma 125. panta otrās daļas 5. punktā.

Motīvu daļa

Tiesas sēdē noskaidrots, ka apsūdzētais /pers. C/ 2019. gada 21. augustā ir miris, ko apliecina VMIS izziņa (lietas 117., 123. lapa).

Tiesas sēdē prokurors lūdza izbeigt kriminālprocesu attiecībā pret apsūdzēto /pers. C/ saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 377. panta 5. punktu, jo Kriminālprocesa likumā noteiktajā termiņā nav saņemts mirušā tuvinieka pieteikums par kriminālprocesa turpināšanu mirušā reabilitācijai, turpinot lietas izskatīšanu neveicot pierādījumu pārbaudi attiecībā pret otru apsūdzēto /pers. B/.

Tiesas sēdē aizstāve Dz. Zoldnere lūdza izbeigt kriminālprocesu attiecībā pret /pers. C/ sakarā ar apsūdzētā nāvi.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 377. panta 5. punktu kriminālprocess nav pieļaujams, ja persona, kura tiek saukta pie krimināatbildības, ir mirusi.

Kriminālprocesa likuma 481. panta pirmās daļas 1.[1] punktu, ja apsūdzētais ir miris lietas izskatīšana slaikā pirmās instances tiesā, lietas izskatīšanu turpina tikai tad, ja viena mēneša laikā no apsūdzētā nāves ir saņemts tuvinieka pieteikums par kriminālprocesa turpināšanu mirušā reabilitācijai.

Tiesa konstatē, ka apsūdzētais /pers. C/ miris /miršanas datums/. 2019. gada 18. decembrī tiesa izskaidrojusi apsūdzētā /pers. C/ tuviniekiem minēto tiesību normu un devusi iespēju iesniegt pieteikumu par kriminālprocesa turpināšanu, taču tas nav noticis (lietas 124. lapa).

Pretēji prokurora viedoklim par lietas izskatīšanu neveicot pierādījumu pārbaudi tiesas izmeklēšanā, tiesa pieņēmusi lēmumu par pierādījumu pārbaudes izdarīšanu.

Tiesa konstatē, ka apsūdzētie saukti pie krimināatbildības par tīši, personu grupā smagu miesas bojājumu nodarīšanu.

Pabeidzot pirmstiesas izmeklēšanu, apsūdzētais /pers. C/ pieteicis lūgumu par lietas izskatīšanu veicot pierādījumu pārbaudi tiesas izmeklēšanā (lietas 90. lapa).

Pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas nosacījumi paredzēti Kriminālprocesa likuma 499. pantā, kur cita starpā panta pirmā daļa paredz obligātu apsūdzētās personas viedokļa noskaidrošanu par iespēju neizdarīt pierādījumu pārbaudi. Ievērojot to, ka atbilstoši Kriminālprocesa likuma 46. nodaļā paustajam, jautājumus, kas saistīti ar pierādījumu pārbaudi vai tās neizdarīšanu, lemj iztiesāšanas stadijā, tiesas sēdē noskaidrojot apsūdzētā attieksmi.

Minētās atziņas paudusi Zemgales apgabaltiesa 2019. gada 15. jūlija lēmumā lietā Nr. 11200038515.

Tiesa, izvērtējot pierādījumus atbilstoši Kriminālprocesa likuma 128. – 130. panta prasībām, atzīst, ka ar tiesas izmeklēšanā pārbaudītajiem

pierādījumiem lietā ir pierādīts, ka apsūdzētie /pers. C/ un /pers. B/ apsūdzībā norādītajā laikā un vietā tīši, personu grupā nodarījuši cietušajam /pers. D/ smagus miesas bojājumus, kas bīstami dzīvībai.

Miesas bojājumu nodarīšanas gadījumā objekts ir cilvēka veselība, ar ko saprot organisma dabisko stāvokli, cilvēka ķermeņa orgānu un audu normālu funkcionēšanu. Krimināllikums aizsargā personas faktisko veselības stāvokli apdraudējuma brīdī neatkarīgi no tā kvalitātes un individuālajām īpatnībām. No objektīvās puses miesas bojājumu nodarīšana ir prettiesisks kaitējums citas personas veselībai, ko var izdarīt gan ar aktīvu darbību, gan ar bezdarbību. Ar personas aktīvu darbību saprot cilvēka ķermeņa, tā locekļu radītās kustības, piemēram, sitot ar dūrēm, sperot ar kājām un tml. Miesas bojājumu nodarīšanas sastāvs ir materiāls, nodarījums pabeigts ar brīdi, kad cietušajam nodarīti konkrēta smaguma miesas bojājumi. Starp vainīgā darbību un sekām jākonstatē cēloņsakarība. No subjektīvās puses miesas bojājumu nodarīšanu raksturo nodoms (sk. *U.Krastiņš, V.Liholaja. Krimināllikuma komentāri. Otrā daļa.- Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2016., 279.- 281. lpp. un 295.-297. lpp.*).

Tiesas izmeklēšanā apsūdzētais /pers. B/ sevi par vainīgu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā atzina, izmantoja tiesības neliecināt, sakarā ar ko apsūdzētā pirmstiesas izmeklēšanas laikā sniegtās liecības saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 503. panta ceturto daļu tiesas izmeklēšanā tika nolasītas.

2019. gada 6. martā apsūdzētais, kā aizdomās turētais liecinājis, ka varētu būt 2017. gada 3. martā uz 4. martu pa nakti atradies pēc adreses /adrese/, kur pie /pers. D/ (lietā noskaidrots, ka šī persona ir cietušais /pers. D/) un /pers. O/ (lietā noskaidrots, ka šī persona ir lieciniece /pers. O/), kuru uzvārdus viņš nezina, bet kuri dzīvo pēc šīs adreses, kopā lietojuši alkoholiskos dzērienus, kur viņš piemidzis un esot pazudis telefons un pase. Kad jautājis kur palicis telefons un pase, /pers. D/ un /pers. O/ teikuši, ka nezinot, neko neesot redzējuši. Viņš bijis pārliecināts, ka telefonu un pasi paņēmuši tie abi, taču neesot varējis to pierādīt. 4. martā pa dienu alkoholu lietojis kop[ā ar paziņu /pers. G/, kopā ar kuru bijuši aizgājuši uz veikalu "Beta", kurš atrodas pie Krustpils dzelzceļa stacijas un ejot atpakaļ satikuši pazīstamo /pers. C/ ar iesauku /pers. C/ (lietā noskaidrots – šī persona ir apsūdzētais /pers. C/). Sarunā izstāstījis par iepriekšējo alkohola lietošanu kopā ar /pers. D/un /pers. O/ , par to, ka tur tikusi nozagta viņa pase un telefons, ka /pers. D/ un /pers. O/ tos neesot atdevuši. /pers. C/ ar iesauku /pers. C/ arī izstāstījis par to, ka turpat lietojot alkoholu kādu laiku iepriekš, viņam esot ticis nozagts naudas maks.

Kad gājuši gar māju /adrese/, /pers. C/ ar iesauku /pers. C/ ierosinājis ieiet pie /pers. D/ un /pers. O/ un par viņu izdarībām parunāties. Viņš pirmais iegājis dzīvoklī, jo durvis bijušas neaizslēgtas, aiz viņa nācis /pers. G/, bet /pers. C/ ar iesauku /pers. C/ palicis ārpusē. Viņš abiem jautājis, kur ir telefons un pase. Tajā mirklī /pers. G/ piegājis pie /pers. D/, kurš stāvējis kājās un sācis vicināties ar dūrēm, bet vai iesitis, nav redzējis. Pa to laiku viņš iegājis otrā istabā, tajā kur bija gulējis un gultā atradis savu pasi, ienākot atpakaļ prasījis /pers. D/ , kur ir viņa telefons uz ko /pers. D/ atbildējis, ka nezinot neesot to ņēmis. Šāda atbilde viņu sadusmojusi un ar dūri sācis sist pa seju /pers. D/ , iesitis vismaz trīs reizes. /pers. D/ bēdzis ārā, viņš skrējis pakaļ. Izskrienot ārā, mājas galā, stūrī uz zemes guļus stāvoklī jau atradies /pers. D/ un blakus stāvējis /pers. C/ ar iesauku /pers. C/. Neatceroties vai šajā brīdī /pers. D/ ticis sists un vai /pers. C/ ar iesauku /pers. C/to darījis vai nē. Atceroties, ka /pers. D/ bijis pamucis līdz ieejai kāpņutelpā – lievenim, betona paaugstinājumam. Kas /pers. D/nogrūdis vai viņš pakritis pats, neatceroties. Atceroties, kad /pers. D/ gulējis uz lieveņa un pieejot viņam klāt sācis ar kāju spert cietušajam pa ķermeni- ribu rajonā, tieši pa kuru sānu, neatceroties. Iespēris vismaz trīs reizes, tad sācis sist pa seju un ķermeni- muguru, ar rokām- dūrēm, pārsvarā ar labo roku, iesitis vismaz desmit reizes. Šajā laikā kādas /pers. D/ spēris arī ar kājām, jo redzējis, ka vicinās kājas gar /pers. D/ ķermeni, kurš spēri, nav redzējis. Tādu momentu, ka kāds būtu ar abām kājām uzlecis uz /pers. D/ ķermeņa, viņš neatceroties un pats to arī, cik atceroties, neesot darījis. Cirvi neesot redzējis, pats ar cirvi arī neesot sitis. Neatceroties, ka kāds būtu mēģinājis viņu atturēt no sišanas. /pers. D/ kliedzis, ka viņam sāp, tikusi izsaukta ātrā palīdzība. Savu vainu /pers. D/ sišanā- piekaušanā vairākas reizes sitot ar dūrēm un sperot ar kājām, kopā ar pārējām personām atzīst (lietas 51. lapa).

2019. gada 5. aprīlī, būdams pratināts kā apsūdzētais, /pers. B/ liecinājis, ka apsūdzībai piekrīt un savu vainu smagu miesas bojājumu nodarīšanā personu grupā ar /pers. C/, ar iesauku /pers. C/ atzīst. Pirms tam bija lietojis alkoholu iepriekšējā vakarā, kā arī 4. martā no rīta. Cietušā pieteikto kompensācijas pieteikumu atzīstot (lietas 84. lapa).

2019. gada 5. aprīlī, iepazīstoties ar krimināllietas materiāliem, apsūdzētais /pers. B/ norādījis, ka savu vainu atzīst pilnībā, tāpēc piekrīt lietas izskatīšanai bez pierādījumu pārbaudes (lietas 91. lapa).

Ievērojot to, ka apsūdzētais /pers. C/ lietas iztiesāšanas laikā miris, atbilstoši Kriminālprocesa likuma 501. panta 3. punktam, tiesas izmeklēšanā tika nolasītas apsūdzētā pirmstiesas izmeklēšanas laikā sniegtās liecības.

2019. gada 28. februārī apsūdzētais /pers. C/, būdams nopratināts kā aizturētais liecinājis, ka varētu būt 2017. gada februāra mēneša beigās viņš esot atradies pēc adreses /adrese/, pie /pers. D/ un /pers. O/ , kuru uzvārdus nezinot. Kopā ar /pers. I/ lietojuši alkoholu, kamēr bijis aizmidzis pazudis naudas maks ar visu naudu. /pers. D/ ar /pers. O/ teikuši, ka neko nezinot, bet pats bijis pārliecināts, ka to paņēmuši viņi. Pēc kādas nedēļas kopā ar /pers. B/ (lietā noskaidrots, ka tas ir apsūdzētais /pers. B/) un /pers. G/ kopā lietojuši alkoholiskos dzērienus. Sarunas laikā /pers. B/ izstāstījis par telefona nozagšanu /pers. D/ un /pers. O/ mājā. Viņš pastāstījis arī par savu naudas maku. Kad gājuši atpakaļ no veikala ar nopirkto alkoholu, /pers. B/ierosinājis ieiet pie /pers. D/ un /pers. O/ un aprunāties par viņu izdarībām. Kad iegājuši dzīvoklī, /pers. D/ piecēlies no dīvāna un /pers. B/ viņam uzreiz pāris reizes iesitis ar dūri pa seju. Viņš sācis kliegt, lai atdod naudas maku, naudu un meitas fotogrāfiju, pēc kā izgājis ārā. Kad stāvējis uz ielas pie mājas dzirdējis, ka dzīvoklī ir liela kliegšana un troksnis. Ārā izskrējis /pers. D/ , kurš pēc viņa jautājuma "nu iekriti?" atkal ieskrējis mājā. Iznākuši /pers. B/ un /pers. G/, jautājuši kur /pers. D/ . Nosprieduši, ka viņš aizbēdzis. Visi devušies uz mājas iekšpagalmu, lai iedzertu alkoholu, tur ieraudzījuši uz taciņas sēžot /pers. D/ , ieraugot viņus , /pers. D/ meties bēgt, /pers. B/ viņu panācis un divas reizes ar dūrēm iesitis viņam pa galvu, kurš nokritis, tad /pers. B/ sācis viņu spārdīt ar kājām, cik reizes nav ievērojis. /pers. B/visu laiku spārdījis /pers. D/ un viņš /pers. B/ atrāvis nost lai pārstāj sist. Visi četratā iegājuši dzīvoklī, kur atkal sākusies grūstīšanās. Viņš atkal gājis ārā, kāpņu telpā sajutis, ka kāds viņu satver no mugurpuses, tas bijis /pers. D/ , kuru saķēris aiz rokām un pārmetis pār gurnu uz priekšu. Automātiski ar dūri divas reizes iesitis /pers. D/ pa ķermeņa augšējo daļu, trāpījis iespējams pa seju un krūtīm. No dzīvokļa izskrējuši /pers. G/ un /pers. B/, kurš sācis intensīvi spārdīt ar kājām uz zemes guļošo /pers. D/ . Redzot, ka tas notiek pārāk traki esot atvilcis /pers. B/ nost no guļošā /pers. D/ . Redzējis, ka /pers. G/ ar cirvi vismaz divas reizes iesit pa Ilmāra ķermeni, iespējams trāpot pa sāniem ribu rajonā uz ko sācis kliegt, lai izbeidz. /pers. D/ esot kliedzis, ka sāp un nav varējis piecelties, tad iegājis dzīvoklī un /pers. O/ prasījis segu, ar kuru arī ienesuši /pers. D/ istabā. Ka kāds būtu ar kājām lēkājis pa /pers. D/ ķermeni, neesot redzējis, kā arī pats to neesot darījis. /pers. G/ izsaucis neatliekamo medicīnisko palīdzību (lietas 66. lapa).

2019. gada 1. martā, pratināts kā aizdomās turētais apsūdzētais /pers. C/ liecinājis, ka savu vainu atzīstot daļēji, ka paliekot pie jau sniegtajām liecībām, jo esot tikai pāris reizes iesitis /pers. D/ un uzskatot, ka no viņa sitieniem cietušajam nevarēja būt smagi miesas bojājumi (lietas 75. lapa).

2019. gada 5. aprīlī pratināts kā apsūdzētais /pers. C/ liecinājis, ka cietušo neesot spēris ar kājām, kā arī neesot lecis viņam virsū ar kājām. Atzīst, ka esot cietušo pārmetis pār plecu nometot uz zemes un tad viņam 2-3 reizes iesitis ar kulaku krūšu rajonā, kas noticis pie ieejas mājā, pie lieveņa. Pēc tam turpat cietušo ar rokām un kājām sitis arī /pers. B/, iesitot ne mazāk kā piecas reizes. Arī /pers. G/esot izdarījis 4-5 sitienus ar dūri pa seju guļošajam cietušajam, bet /pers. G/ arī paņēmis cirvi un ar tā neaso pusi reizes divas iesitis /pers. D/ pa ķermeni, ribām vai krūtīm. Viņš tad cirvi atņēmis, kā arī atvilcis malā /pers. B/, lai pārtrauc sist, un palīdzējis ar segu ienest cietušo istabā (lietas 88. – 89. lapa).

Izvērtējot apsūdzēto pirmstiesas izmeklēšanas laikā sniegtās liecības, tiesa uzskata, ka šīs liecības ir izmantojamas pierādīšanā attiecībā uz

pašu apsūdzēto veiktajām darbībām, kuru rezultātā cietušajam /pers. D/ tika nodarīti smagi miesas bojājumi. Apsūdzētais/pers. B/ savu vainu atzinis pilnībā, piekritis segt arī cietušā pirmstiesas izmeklēšanas laikā pieteikto morālā kaitējuma kompensāciju, kā arī atzinis valsts izmaksāto kompensāciju cietušajam.

Atsevišķi vērtējamas apsūdzētā /pers. C/ liecības par to, ka miesas bojājumu nodarīšanā cietušajam piedalījies arī /pers. M/, kuram šajā krimināllietā noteikts liecinieka statuss.

Cietušais/pers. D/ tiesas sēdē uzturēja liecības, kuras sniedzis pirmstiesas izmeklēšanas laikā, no pieteiktās morālā kaitējuma kompensācijas 5000 *euro* apmērā cietušais atteicās, pamatojot ar to, ka ir saņēmis pietiekamu atlīdzību no valsts.

Cietušais/pers. D/ tiesas izmeklēšanā liecināja, ka apsūdzībā norādītajā laikā gulējis savās mājās, kāds klauvējis pie loga, pēc tam dzīvoklī ienācis /pers. B/, kurš uzreiz iesitis viņam pa seju vienu reizi, no kā nokritis un zaudējis samaņu, jo attapies jau pagalmā, kur viņu atkal situši reizes desmit, spēruši ar kājām, no ka zaudējis samaņu. Tad pie ieejas mājā /pers. C/ ar iesauku /pers. C/ viņam gulošam uz zemes lecis virsū ar kājām, no kā zaudējis samaņu. Vai viņu sitis vel kāds, neatceroties.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501. panta 2. punktu cietušā /pers. D/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības tika nolasītas tiesas izmeklēšanā, jo cietušais daļēji aizmirsis lietas apstākļus.

2018. gada 10. maijā pratināts kā cietušais /pers. D/ liecinājis, ka 2017. gada 4. martā ap plkst. 13.40. kopā ar /pers. O/ atradies savā dzīves vietā /adrese/. Kāds klauvējis pie loga pēc tam pie durvīm. Kad atvēris durvis, ienācis viņa paziņa /pers. B/, kurš neko nesakot ar dūri iesitis viņam pa galvu pieres daļā virs deguna. No sitiena nokritis atmuguriski uz zemes un zaudējis samaņu. Vai šajā brīdī viņu sitis vēl kāds, neatceroties. Pēc tam atceroties, ka jau atradies mājas iekšpagalmā, kā tur nokļuvis, neatceroties. Atceroties, ka pats stāvējis kājās, bet viņam pretī stāvējis /pers. B/ un /pers. C/ ar iesauku /pers. C/. /pers. B/ neko nesakot atkal sācis viņu sist ar rokām un kājām, izdarot vismaz desmit sitienus pa visu ķermeni. Tālāk atceroties, ka stāvot kājās pie ieejas durvīm mājā, kur stāvējis arī /pers. C/ ar iesauku /pers. C/ . Atceras, ka tajā vietā guļot uz zemes no šī virieša saņēmis divus sitienus ar kājām pa kreisās puses sānu, ribu rajonā. No sāpēm atkal zaudējis samaņu. Atguvies ātrās palīdzības mašīnā (lietas 14. – 15. lapa).

2019. gada 20. martā pratināts kā cietušais /pers. D/ liecinājis, ka dzīvoklī atradies arī /pers. G/, kuru pazīstot, uzskata, ka viņš sitienus netika izdarījis. Atceras, ka dzīvoklī sitis /pers. B/, pēc tam ārā /pers. B/ kopā ar /pers. C/ , kura iesauka ir /pers. C/ spārdījuši viņu ar kājām pa dažādām ķermeņa daļām, guļot uz zemes sapratis, ka spērienus izdara divas personas, jo sitieni bijuši no abām pusēm. Atceras, ka bijuši vismaz 5-6 sitieni pa seju, kur bijis aizsedzis ar rokām. Pa ķermeni arī bijuši vismaz 5-6 sitieni. Aiz mājas viņu situši /pers. B/ un /pers. C/ ar iesauku /pers. C/ , jo atceras, ka viņus redzējis savā priekšā pirms nokritis zemē. Skaidri atceroties, ka tad kad gulējis pie mājas lieveņa, viņam ne mazāk kā 10 reizes ar kājām sitienus pārsvarā ribu apvidū, izdarījis /pers. C/ ar iesauku /pers. C/ . Šie spērieni bijuši spēcīgi un bijušas vismaz 2-3 reizes, kad viņš uzlecis ar kājām virsū ribu apvidū ar visu sava ķermeņa svaru. Uzskata, ka no šiem sitieniem tikušas lauztas ribas un bojātas plaušas (lietas 20. – 21. lapa).

Lieciniece/pers. O/ tiesas izmeklēšanā liecināja, ka gadus sešus dzīvo kopā ar cietušo /pers. D/, pazīst abus apsūdzētos. Norādītajā laikā viņu dzīvesvietā ieradušies abi apsūdzētie, kurus pazinusi kā /pers. B/ un /pers. C/ ar iesauku /pers. C/ . /pers. B/ iesitis /pers. D/ , kurš izgājis tūlīt ārā. Kas notika ārā neesot redzējusi. Redzējusi pēc tam, ka /pers. C/ sit /pers. D/ pie mājas durvīm, ka viņš leca virsū cietušajam ar kājām. Pa logu redzējusi, ka /pers. D/ tiek spārdīts ar kājām. /pers. G/ arī atnācis reizē ar apsūdzētajiem, bet viņš neko neesot darījis un ārā sišana slaikā neesot gājis. Beigās, kad izgājis ārā un atgriezies teicis, ka viņam liekoties, ka cietušais vairs neelpo.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501. panta 2. punktu liecinieces /pers. O/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības tika nolasītas tiesas izmeklēšanā, jo lieciniece daļēji aizmirsusi lietas apstākļus.

2018. gada 10. maijā /pers. O/, būdama pratināta kā lieciniece, liecinājusi, ka 2017. gada 4. martā ap plkst. 13.40 kopā ar /pers. D/ atradušies savā dzīvesvietā /adrese/. Kāds klauvējis pie durvīm, un kad /pers. D/ tās atvēris istabā ieskrējis /pers. B/ (lietā noskaidrots, ka tas ir apsūdzētais /pers. B/), kurš ar dūri vienu reizi iesitis /pers. D/ pa seju, no kā cietušais nokritis uz grīdas, bet /pers. B/viņam ar kāju vienu reizi iespēris pa vēderu, bet pēc tam vismaz trīs reizes ar kāju iespēris pa kreiso sānu ribu apvidū. /pers. D/ izskrējis no dzīvokļa , bet /pers. B/ teicis, ka viņš nekur tālu netikšot, jo ārā stāv /pers. C/ ar iesauku /pers. C/ . /pers. B/ izgājis pakaļ /pers. D/ . /pers. G/ palicis dzīvoklī kopā ar viņu. Pēc tam pa logu redzējusi, ka pie mājas /pers. C/ ar iesauku /pers. C/ ar kāju iespēris /pers. D/ zem ceļgala no kā viņš nokritis zemē. Redzējusi, ka /pers. C/ ar iesauku /pers. C/ pieķeras zaram un ar abām kājām uzlec guļošajam /pers. D/ uz kreisā sāna ribām. Ienācis /pers. G/ un teicis ka nezinot, vai /pers. D/ vēl ir dzīvs. Pēc tam viņš kopā ar /pers. G/ ienesuši uz segas /pers. D/ istabā un /pers. G/ izsaucis ātro palīdzību un policiju (lietas 26. – 27. lapa).

No protokola par uzrādīšanu atpazīšanai pēc fotogrāfijām (lietas 28., 30. lapa) redzams, ka lieciniece norādījusi uz apsūdzēto /pers. B/, kā /pers. B/, kurš kopā ar /pers. C/ ar iesauku /pers. C/ piekāvuši /pers. D/. Kā arī norādījusi uz /pers. C/, kuru pazīst kā /pers. C/ ar iesauku /pers. C/ par kuru sniegusi liecības un kurš kopā ar /pers. B/nodarījuši /pers. D/ miesas bojājumus viņu piekaujot.

2019. gada 20. martā, būdama papildus nopratināta kāl lieciniece /pers. O/ liecinājusi pēc būtības analoģiski, precizējot, ka redzējusi, ka /pers. D/ ienākot dzīvoklī sitis tikai /pers. B/, /pers. G/ to neesot darījis. Pēc tam arī /pers. G/ bijis kopā ar viņu istabā un cietušā sišanu uz mājas lieveņa viņš varējis arī nemaz neredzēt. Redzot, ka /pers. C/ ar iesauku /pers. C/ lec ar kājām uz cietušā ķermeņa, viņa teikusi /pers. G/, lai tas aiziet un paskatās, kas ārā notiek. Viņš ļoti ātri atgriezies un teicis, ka esot jāsauc ātrie. Notikuma laikā viņa nevienam neesot redzējusi rokās cirvi. Kad cietušais sākumā bijis izmucis no istabas, tad /pers. B/ esot kaut ko runājis par pazudušu telefonu (lietas 32. – 33. lapa).

Lieciniece notikuma apstākļus norādījusi un sniegusi arī par to liecību pārbaudē uz vietas, kas fiksēts 2019. gada 20. marta protokolā par liecību pārbaudi uz vietas (lietas 35. – 38. lapa).

Lieciniece norādījusi uz vietu starp lieveni un koku, kur gulējis cietušais, uz logu no kura redzējusi, ka /pers. C/ ar iesauku /pers. C/ runā ar /pers. D/ un pēc tam iesper viņam pa ceļgalu no kā cietušais nokritis. Lieciniece norāda, ka, iespējams, /pers. C/ , lecot uz cietušā ķermeņa, bijis pieķēries nevis koka zaram, jo koka tur nav, bet gan balstam, kurš balsta lieveņa jumtu, norāda, ka skaidri neesot redzējusi aiz kā viņš bijis aizķēries, bet ka pie kaut kā bijis pieķēries lieciniece ir pārliecināta (lietas 35. lapa).

Izvērtējot cietušā un liecinieces liecības, tiesa atzīst, ka tās ir patiesas un ir izmantojamas pierādīšanā, būtiskas pretrunas šajās liecībās netiek konstatētas.

Lieciniec /pers. O/ sniedz konkrētas un konsekventas liecības par liecinieka /pers. G/ atrašanās vietu un viņa darbībām, laikā, kad cietušajam tika nodarīti miesas bojājumi, proti, ka viņš nekādu dalību /pers. D/ piekaušanā un miesas bojājumu nodarīšanā nav ņēmis, ka faktiski visu laiku bijis liecinieces redzeslokā.

Cietušais, tāpat, ne tiesas izmeklēšanas laikā, ne arī pirmstiesas izmeklēšanas laikā nav norādījis uz to, ka sitienus viņam būtu izdarījis arī /pers. G/, turklāt ar cirvi, kā liecinājis apsūdzētais /pers. C/.

Līdz ar norādīto, tiesa atzīst, ka apsūdzētā /pers. C/ liecībām par to, ka /pers. G/ izdarījis vairākus sitienus pa cietušā ķermeni ar cirvi, ticamība nav piešķirama.

Turklāt arī apsūdzētais /pers. B/ savās liecībās nekad nav norādījis par to, ka /pers. G/ jebkādā veidā būtu sitis cietušo.

Līdz ar ko ir secināms, ka konkrētās apsūdzētā /pers. C/ liecības par to, ka /pers. G/ sitis cietušajam pa ķermeni ar cirvi, ir sniegtas nolūkā mazināt

savu atbildību, jo tās ir pretrunā ar pārējiem pierādījumiem lietā un apstiprinājumu nav guvušas.

Ar Valsts tiesu medicīnas ekspertīzes centra Ekspertīzes un izpētes departamenta Zemgales reģionālās nodaļas 2017. gada 30. marta eksperta atzinumu Nr. 147, pierādīts, ka /pers. D/ konstatētie miesas bojājumi – galvas un krūšu kurvja sasitums, kreisās puses no 4. - 10. ribu lūzumi pa mugurējo paduses līniju ar fragmentu dislokāciju un no 7. – 11. ribu lūzumi pa mugurkaula līniju. Labās puses 10. ribas lūzums pa lāpstiņas līniju, abpusējs hemopneimotorakss, zemādas emfizēma, plaušu kontūzija, – pieskaitāmi smagiem miesas bojājumiem kā bīstamiem dzīvībai. Norādīts, ka šie miesas bojājumi radušies no cietu, trulu priekšmetu iedarbības, iespējams pie lēmumā uzrādītajiem apstākļiem (lietas 8. – 9. lapa).

Novērtējusi tiesas izmeklēšanā pārbaudītos pierādījumus, izvērtējusi tos kopsakarā ar visiem krimināllietas materiāliem, ievērojot pierādījumu vērtēšanas kritērijus, tiesa uzskata, ka apsūdzēto vainīgums viņiem celtajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 125. panta otrās daļas 5. punkta ir pierādīts.

Saskaņā ar krimināllikuma 1. panta pirmās daļas nosacījumiem pie krimināatbildības saucama un sodāma tikai tāda persona, kura ir vainīga noziedzīga nodarījuma izdarīšanā, tas ir, kura ar nodomu (tīši) vai aiz neuzmanības izdarījusi šajā likumā paredzētu nodarījumu, kam ir visas noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes. Krimināllikuma 6. panta pirmā daļa noteic, ka par noziedzīgu nodarījumu atzīstams ar nodomu (tīši) vai aiz neuzmanības izdarīts kaitīgs nodarījums (darbība vai bezdarbība), kurš paredzēts šajā likumā un par kura izdarīšanu draud krimināsods.

Izvērtējot apsūdzēto, cietušā, liecinieces liecības savstarpējā kopsakarā, lietā esošos rakstveida pierādījumus, tiesai nav šaubu un lietā ir pierādīts, ka apsūdzētie personu grupā, tīši, vienoti rīkojoties, gan atsevišķi, gan vienlaicīgi izdarot kopumā ne mazāk kā 20 sitienus ar dūrēm, spērienus ar kājām, pa dažādām ķermeņa daļām, turklāt apsūdzētais /pers. C/ arī izdarot ne mazāk kā divus lēcienus ar abām kājām uz cietušā ķermeņa ribu rajonā, nodarīja cietušajam smagus miesas bojājumus.

Turklāt eksperta atzinumā tiek norādīts, ka miesas bojājumi var atbilst apsūdzībā norādītajam nodarīšanas laikam, tie radušies no cietu, trulu priekšmetu iedarbības.

Līdz ar norādīto tiesai nerodas šaubas, ka tieši apsūdzēto darbības ir cēloniskā sakarā ar cietušajam nodarītajiem smagajiem miesas bojājumiem.

Smagus miesas bojājumus var nodarīt gan ar tiešu, gan ar netiešu nodomu.

Atbilstoši Krimināllikuma 9. panta otrajai daļai, noziedzīgs nodarījums atzīstams par izdarītu ar tiešu nodomu, ja persona apzinājusies savas darbības kaitīgumu un apzināti veikusi vai pieļāvusi vai arī apzinājusies savas darbības kaitīgumu, paredzējusi nodarījuma kaitīgās sekas un vēlējusies to iestāšanos. Savukārt netiešs nodoms, kā tas norādīts minētā panta trešajā daļā, konstatējams tad, ja persona apzinājusies savas darbības kaitīgumu, paredzējusi nodarījuma kaitīgās sekas, un, kaut arī šīs sekas nav vēlējusies, tomēr apzināti pieļāvusi to iestāšanos.

Izvērtējot noziedzīgā nodarījuma subjektīvo pusi, tiesa secina, ka apsūdzētie izdarījuši noziedzīgo nodarījumu ar tiešu nodomu.

Lietā ir pierādīts, ka apsūdzētie pazinuši cietušo agrāk, jo kopā lietojuši alkoholu, kā arī abiem apsūdzētajiem bijušas pretenzijas pret cietušo sakarā ar aizdomām par to, ka /pers. D/ dzīvesvietā viņiem tikušas nozagtas mantas – apsūdzētajam /pers. B/ – telefons, bet apsūdzētajam /pers. C/ – naudas maks ar naudu. Minētais arī bijis par iemeslu abiem doties uz cietušā dzīvesvietu skaidrot šos apstākļus, kā norāda apsūdzētie – "parunāt", kas acīmredzami izpaudās kā miesas bojājumu nodarīšana.

Turklāt lietā ir pierādīts, ka apsūdzētais /pers. B/, cietušajam atverot durvis uzreiz ar dūri sitis pa seju, no kā cietušais nokritis, pēc tam viņš bēdzis ārā no dzīvokļa, kur viņu ārpusē sagaidīja apsūdzētais /pers. C/, kurš tāpat izdarīja vairākus sitienus cietušajam gan ar dūri, gan kājām, gan lecot ar kājām uz cietušā ķermeņa, gan abi apsūdzētie kopīgi sitot un sperot ar kājām cietušajam pa ķermeni.

Šīs faktiskās darbības liecina par to, ka apsūdzētajiem bija nodoms nodarīt cietušajam miesas bojājumus. Lietā nav tādu pierādījumu, kas norādītu uz to, ka apsūdzētie apsūdzībā norādītajā laikā nekontrolēja savas darbības vai nevarēja tās apzināties.

Lietā nav tādu pierādījumu, kas norādītu uz to, ka apsūdzēto nodoms bija nodarīt tieši smagus miesas bojājumus cietušajam, taču abu apsūdzēto darbības, izdarot kopumā ne mazāk kā 20 sitienus ar dūrēm un spērienus ar kājām pa cietušā ķermeni, kā arī apsūdzētajam /pers. C/ uzlecot uz cietušā ķermeņa ar abām kājām, liecina par to, ka apsūdzēto nodoms nebija konkrēts -, proti tieši smagu miesas bojājumu nodarīšana, bet gan apsūdzētie paredzēja, kādas sekas vispār var izraisīt nodarījums, taču viņu apziņā šīs sekas nebija konkretizētas un apsūdzētie izdarot minētos sitienus, spērienus, lēcienus uz ķermeņa, katrs no viņiem pieļāva iespēju nodarīt jebkura smaguma miesas bojājumus.

Tiesai nav šaubu, ka apsūdzētie apzinājās savu darbību kaitīgumu, tās apzināti veica un paredzēja nodarījuma kaitīgās sekas un arī vēlējas seku iestāšanos.

Norādītais raksturo arī noziedzīgā nodarījuma subjektīvo pusi.

Apsūdzētie ir noziedzīgā nodarījuma subjekti, ir fiziskas, pieskaitāmas personas, kuras sasniegušas 14 gadu vecumu, kas izdarījušas noziedzīgu nodarījumu.

Tiesa, novērtējot iegūtās ziņas par faktiem pēc savas iekšējās pārliecības, kas pamatojas uz tiesas izmeklēšanā vispusīgi, pilnīgi un objektīvi pārbaudītiem pierādījumiem, novērtējusi pierādījumus kā ticamus un pieļaujamus, attiecināmus uz konkrēto kriminālprocesu, kā arī pietiekamus, lai konstatētu pierādīšanas priekšmetā ietilpstošos juridiski nozīmīgos faktus, noskaidrojusi apsūdzēto darbības, nodomu, ņemot vērā, ka apsūdzētie ir noziedzīgā nodarījuma subjekti, atzīst, ka tiesas izmeklēšanā tika izslēgtas jebkādas saprātīgas šaubas par noziedzīgā nodarījuma sastāva esamību un līdz ar to ir konstatējams Krimināllikuma 125. panta otrās daļas 5. punktā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāvs, un līdz ar to pastāv arī Kriminālprocesa likuma 520. panta pirmajā daļā paredzētais pamats notiesājoša sprieduma taisīšanai.

Atzīstot apsūdzēto vainīgumu par pierādītu, noziedzīgā nodarījuma kvalifikāciju par atbilstošu Krimināllikuma normām, tiesa secina, ka apsūdzētais /pers. B/ ir sodāms, bet attiecībā pret apsūdzēto /pers. C/ sods nav piemērojams sakarā ar to, ka viņš miris un kriminālprocess pret viņu atbilstoši Kriminālprocesa likuma 377. panta 5. punktam, ir izbeidzams.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46. panta pirmo daļu, apsūdzētajam /pers. B/ ir piespriežams sods, kādu to noteic Krimināllikuma 125. panta otrās daļas 5. punkta sankcija.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46. panta otro daļu, nosakot soda veidu, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu, radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību. Savukārt, nosakot soda mēru, saskaņā ar šī panta trešo daļu, tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Tāpat vērā ņemams arī Krimināllikuma 35. panta otrajā daļā definētais soda mērķis, proti, aizsargāt sabiedrības drošību, atjaunot taisnīgumu, sodīt vainīgo par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, resocializēt sodīto personu un panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Pārbaudot apsūdzētā personību raksturojošās ziņas, tiesa konstatē, ka apsūdzētais /pers. B/ agrāk sodīts divas reizes, no tām pēdējo reizi 2015. gada 7. oktobrī ar Jēkabpils rajona tiesas spriedumu pēc Krimināllikuma 175. panta trešās daļas, 185. panta pirmās daļas ar brīvības atņemšanu uz 6 mēnešiem, piemērojot Krimināllikuma 55. pantu, sods noteikts nosacīti ar pārbaudes laiku uz vienu gadu, kā arī sodīts ar piespiedu darbu uz 120 stundām, kurš izciests 2015. gada 29. decembrī (lietas 45. – 48. lapa).

Turklāt /pers. B/ sodīts arī 2015. gada 28. maijā ar Jēkabpils rajona tiesas spriedumu pēc Krimināllikuma 175. panta trešās daļas ar brīvības atņemšanu uz pieciem mēnešiem, sodu izcietis 2015. gada 3. jūlijā (lietas 46. lapa).

Krimināllikuma 125. panta otrā daļa, atbilstoši Krimināllikuma 7. panta piektajai daļai tiek klasificēta kā sevišķi smags noziegums, jo

sankcijā paredzēs sods vienīgi brīvības atņemšanas veidā uz laiku no diviem līdz desmit gadiem, ar probācijas uzraudzību uz laiku līdz trim gadiem vai bez tās.

Tiesa konstatē, ka apsūdzētajam /pers. B/ nav Krimināllikuma 47. panta pirmajā daļā paredzēto atbildību mīkstinošo apstākļu, bet, vadoties no šī panta otrās daļas, ir iespējams atzīt par atbildību mīkstinošu apstākli to, ka apsūdzētais ir atzinis savu vainu un nožēlo izdarīto, ka ir runājis ar cietušo, atvainojies viņam, par nodarīto ir noslēgts izlīgums (lietas 120. lapa).

Tiesa konstatē, ka atbilstoši Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 1. un 12. punktam ir konstatējami arī apsūdzētā atbildību pastiprinoši apstākļi, proti, noziedzīgais nodarījums izdarīts alkohola ietekmē, kā arī tas veido noziedzīga nodarījuma recidīvu, jo /pers. B/ uz noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas brīdi – 2017. gada 4. martu, nebija dzēsta iepriekšējā sodāmība.

No minētā ir secināms, ka nav likumīga pamata /pers. B/, piemērojot Krimināllikuma 49. pantu, noteikt vieglāku sodu nekā tas paredzēts Krimināllikuma 125. panta otrās daļas sankcijā.

Līdz ar ko sods apsūdzētajam /pers. B/ nosakāms brīvības atņemšanas veidā, kā to, kā vienīgo soda veidu par konkrētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu paredz Krimināllikums.

Savukārt, ievērojot Krimināllikuma 55. panta vienpadsmitajā daļā noteikto, proti, ka nosacīta notiesāšana nav nosakāma personai par tīša nozieguma izdarīšanu, ja persona agrāk bijusi notiesāta ar brīvības atņemšanu un sodāmība par to nav noņemta vai dzēsta likumā noteiktajā kārtībā, attiecībā pret /pers. B/ nosacītu notiesāšanu nav iespējams piemērot.

Turklāt ievērojot to, ka ir konstatēti divi apsūdzētā atbildību pastiprinoši apstākļi, nav pamata soda noteikšanai tā minimālajā apmērā.

Augstākās tiesas Senāta Krimināllietu departaments savā 2006. gada 8. februāra lēmumā lietā Nr. SKK01-74/06 paudis atziņu, ka pēc Krimināllikuma jēgas, atbildību pastiprinošu apstākļu esamība jau pati par sevi liedz iespēju tiesai noteikt panta sankcijā paredzēto minimālo sodu.

No minētā ir secināms arī tas, ka nav likumīga pamata /pers. B/, piemērojot Krimināllikuma 49. pantu, noteikt vieglāku sodu nekā tas paredzēts Krimināllikuma 125. panta otrās daļas sankcijā.

Tiesa pievienojas prokurora viedoklim par piespriežamā soda apmēru, nosakot to tuvu minimālajam apmēram, proti brīvības atņemšanas veidā uz dieviem gadiem diviem mēnešiem, ar probācijas uzraudzību uz vienu gadu un trim mēnešiem.

Kā tas redzams no Juridiskās palīdzības administrācijas pieteikuma par valsts kompensāciju (lietas 102. – 103., 104. lapa), tad ar administrācijas 2019. gada 18. aprīļa lēmumu Nr. 6-1.1.19/252 "Par valsts kompensāciju" cietušajam /pers. D/ aprēķināta un izmaksāta valsts kompensācija 1935 *euro* apmērā.

Saskaņā ar likuma "Par valsts kompensāciju cietušajiem" 1. pantu, tiesības saņemt kompensāciju cietušajam rodas par tīša noziedzīga nodarījuma rezultātā radīto morālo aizskārumu, fiziskajām ciešanām vai mantisko zaudējumu. Saskaņā ar minētā likuma 3.[1] pantu noziedzīgā nodarījuma izdarītājam, kurš atzīts par vainīgu, ir pienākums atmaksāt valsts budžetā izmaksāto valsts kompensāciju.

Savukārt likuma "Par valsts kompensāciju cietušajiem" 4. panta pirmās daļas 4. punkts noteic, ka Juridiskās palīdzības administrācijai ir uzdevums regresa kārtībā vērsties pret vardarbīgā noziedzīgā nodarījuma izdarītāju. Atbilstoši šī likuma 16. pantam Juridiskās palīdzības administrācija pret vardarbīgā noziedzīgā nodarījuma izdarītāju pārņemt cietušā tiesības uz kompensāciju izmaksātās summas apmērā.

Prokurors, uzturot valsts apsūdzību un izmantojot Kriminālprocesa likuma 456. panta trešajā daļā nostiprinātās tiesības, uzturēja pieteikumu par kompensācijas piedziņu valsts interesēs, tā nodrošinot efektīvu valsts izmaksāto līdzekļu piedziņu un likumīgo interešu ievērošanu.

Līdz ar minēto, tiesa secina, ka no apsūdzētā par labu valstij Latvijas Republikas Tieslietu ministrijas Juridiskās palīdzības administrācijai piedzenama cietušajam izmaksātā kompensācija 1935 *euro* apmērā.

No pirmstiesas izmeklēšanas laikā pieteiktās morālā kaitējuma kompensācijas 5000 *euro* apmērā cietušais /pers. D/ tiesas sēdē atteicās un neuzturēja to.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 528. panta pirmās daļas 9. punktu, apsūdzētajam nosakāms 30 dienu labprātīgas izpildes termiņš spriedumam tā daļā par labu valstij piedzītās valsts kompensācijas atlīdzināšanai, kā arī nosakāms pienākums iesniegt tiesā dokumentus par kompensācijas atlīdzināšanu.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 367. panta pirmās daļas 4. punktam, procesuālos izdevumus lietā veido samaksa advokātam, kad izdevumus par juridisko palīdzību sedz no valsts līdzekļiem, kas kopumā sastāda 120 *euro* par zvērinātu advokātu Z. Broka un A. Nores sniegto juridisko palīdzību (lietas 121., 138. lapa).

Tiesa atzīst, ka minētie procesuālie izdevumi piedzenami no apsūdzētā /pers. B/ pilnā apmērā, jo tiesas izmeklēšanā nav konstatēti Kriminālprocesa likuma 368. panta ceturtajā daļā paredzētie apstākļi, lai apsūdzēto no šo procesuālo izdevumu samaksas atbrīvotu.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 529. panta pirmās daļas 2. punktu daļā par procesuālo izdevumu piedziņu /pers. B/ nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei – 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Procesuālie izdevumi, kas radušies sakarā ar apsūdzētā /pers. C/ aizstāvības nodrošināšanu tiesas sēdē, ievērojot, ka apsūdzētais miris, sedzami no valsts līdzekļiem (lietas 120., 139. lapa).

Drošības līdzeklis, kurš /pers. B/ piemērots – nodošana policijas uzraudzībā, ir saglabājams līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai.

Rezolutīvā daļa

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 377. panta 5. punktu, 481. panta pirmās daļas 1. punktu, 481. panta 1.[1] daļu, 500., 511., 512., 520., 527. – 530. pantu tiesa

nosprieda

izbeigt kriminālprocesu /pers. C/ apsūdzībā pēc Krimināllikuma 125. panta otrās daļas 5. punkta sakarā ar apsūdzētā nāvi.

/pers. C/ piemēroto drošības līdzekli – nodošanu policijas uzraudzībā un papildu drošības līdzekli – aizliegumu izbraukt no valsts – atcelt.

Atzīt /pers. B/ par vainīgu Krimināllikuma 125. panta otrās daļas 5. punktā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā un sodīt viņu ar brīvības atņemšanu uz 2 (diviem) gadiem 2 (diviem) mēnešiem un ar probācijas uzraudzību uz 1 (vienu) gadu 3 (trīs) mēnešiem.

/pers. B/ piemēroto drošības līdzekli – nodošana policijas uzraudzībā – saglabāt līdz sprieduma spēkā stāšanās dienai.

Piedzīt no /pers. B/ valsts labā cietušajam izmaksāto valsts kompensāciju 1935 *euro* (viens tūkstotis deviņi simti trīsdesmit pieci *euro*), nosakot termiņu sprieduma labprātīgai izpildei šajā daļā – 30 (trīsdesmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas, kā arī pienākumu iesniegt tiesā dokumentus par kaitējuma kompensācijas atlīdzināšanu.

Piedzīt no /pers. B/ par labu valstij procesuālos izdevumus 120 *euro* (viens simts divdesmit *euro*) par zvērinātu advokātu Z. Broka un A. Nores

sniegto juridisko palīdzību, nosakot termiņu sprieduma labprātīgai izpildei šajā daļā – 30 (trīsdesmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Procesuālos izdevumus 60 *euro* (sešdesmit *euro*) apmērā, kas saistīti ar aizstāvja zvērināta advokāta J. Rakeviča piedalīšanos tiesas sēdē un procesuālos izdevumus 160 *euro* (viens simts sešdesmit *euro*) apmērā, kas saistīti ar aizstāves zvērinātas advokātes Dz. Zoldneres piedalīšanos tiesas sēdē, segt no valsts līdzekļiem.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Zemgales apgabaltiesā 10 (desmit) dienu laikā pēc pilna sprieduma pieejamības dienas, sūdzību vai protestu iesniedzot Zemgales rajona tiesā.

Pilns spriedums pieejams 2020. gada 23. martā.

Tiesnese L. Bārbale